

Чија су деца са Косова и Метохије, Александре Вучићу?

Чији су оно анђели што нам чувају заветовину, ако наша нису, бедниче?!

Чије су оно очи иконописане, ако наше нису?!

Најлепше очи, ничега се до патње нагледала нису, а ништа до суште среће у њима.

Знаш ли како изгледају очи у које запливаш, запеваш у њима, исповедиш им се и причесте те, поседну и казују а ти ћутиш, слушаш, постојиш, умиреш, васкрсаваш, пролазан, вечан, ништаван, горостасан...

Све си и ништа ниси у само једном погледу.

Погледу детета с Косова и Метохије, погледу свих векова прошлих и будућих у само једном погледу.

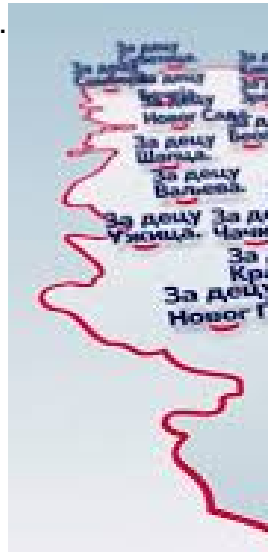
Тек у том погледу прогледаш...

Кроз детиње очи догледаш до Господа, до саме суштине кад ти се каже и ко си и шта си и куда ћеш.

Онуда куд те тај поглед узме за руку и поведе, у далеке и дивне бистрине, тамо где се читаво небо свило под трепавице.

Никада се ти, Јудо, ниси загледао у очи што плачу небо, што сузе грумењем пресвете земље, што трепћу ветром читавим од смиља и тамјана...

Ништа од Дечана није веће до мирносног погледа детета с Косова и Метохије.

Читаву земљу да раскопаш не би нашао први камен премиле пећке светиње, није под земљом, у оку је...

Јесте, баш у оку деце с пресветога Косова и Метохије, насмејаним тапијашима Србије на земљу од неба и небо од земље.

Докле догледају- тамо су нам међе.

Ја кћерима немам шта да оставим до тог погледа, до тих очију, до завета да трена не жале за мном јер стајао сам пред тим очима, запливао у њима, певао, шетао вековима ко мирисном кошевином, гледао Грачаницом и Архангелима, понео Шару и Проклетије на плећима, сакрио се иза божура, оденуо се у Призрен и опасао

Ђаковицом.

Ништа ја деци немам да оставим до ту децу.

Ништа до благослова да су преци и потомци погледа с Косова и Метохије, постојања већег од живота...

Чија су деца с Косова и Метохије ако наша нису, Александре Вучићу?!

Имаш ли још које небо до оног што је заспало у тим колевкама под танким, свиленим трепавицама?!

Имаш ли још коју Србију до оне под паперјастим капцима анђела са светиње?!

Ако издаш те очи мислиш ли да ћеш имати шта друго да сачуваш?

Чиме ћеш уставити бујице кад заплачу?!

Шта ће остати за дане будуће ако не прогледају данима прошлим..?

Чија су то деца ако наша нису?!

Чија смо ми деца ако нисмо тих очију?!

За коју се то “нашу децу” “бориш” ако си издао и прежалио све што наша деца јесу-поглед вечни с Косова и Метохије?!

Бедниче, ћутиш док крвници славе некакве дане оне звери комаданта Лешија усред Србије.

Ћутиш док се зоре и заклињу над гробом крволока.

Ћутиш, намерен да издаш очи анђела, но заборављаш, Вучићу, мислећи да ни ми не памтимо где смо прогледали..?

Ништа друго немамо до очију с Косова и Метохије!

Ништа пожалити нећемо да довека гледамо Грачаницом и Архагелима...

(Два у један)